

Det staar Dem frit for at forlade Buenos Ayres naar som helst, efter at De har overgivet Generalkonsulatet til Vicekonsul Larsen.“

Det første, der springer i Øjnene i denne Skrivelse, er den store Modsigelse, der findes i den. (Afbrydelse). Ja, endnu har De ingen Ting hørt om denne Afskedigelse, dette her er bare Forspillet. Jeg siger, at i denne Afskedigelsesskrivelse springer nu straks i Øjnene den store Modsigelse: Man afskediger mig paa et langt og graverende Synderegister, men samtidig skriver man til mig — ganske vist i vage Former, men dog paa en saadan Maade, at man maa tro, der ligger noget bagved, hvad jeg for Resten ogsaa senere har faaet bekræftet af det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) —: „Den af Dem ønskede Bevilling paa 4,500 Kr. saavel som Tilskuddet til Dem af 4,000 Kr. aarlig, ser Ministeriet sig ikke i Stand til at udvirke.“ Udvirke! Der maa altsaa være gjort Skridt for at faa det udvirket, man maa altsaa have forsøgt paa at faa disse Penge udvirkede. Men hvordan kan man gøre Forsøg paa at faa Penge udvirkede til en Mand, som man næste Øjeblik sparker ned ad Trapperne paa den Maade, De snart skulle erfare, at jeg blev sparket ned. Jeg spørger: Ligger der ikke en fremragende Modsigelse i denne Skrivelse? Men jeg skal saa gaa ind paa Enkelthederne af den.

Den begynder med at fremhæve, at jeg „skal være“ besveget af min Sekretær. Deri ligger jo en Insinuation, deri ligger jo en Tvivl. Man kan jo ikke, Udenrigsministeren kan jo ikke sige til mig: Jeg tvivler om, at det, Du har sagt, er rigtigt! Det kan han jo ikke sige til mig, naar han ikke har noget at støtte denne Tvivl til. Hvorpaa støtter man den? Det vil være interessant for mig at faa at høre, hvorpaa det er, man støtter den Tvivl med Hensyn til min Indberetning om, at jeg er bestjaalen af min Sekretær. Altsaa, jeg er kun muligvis bestjaalen! Hvorpaa støtter man sin Tvivl? Hvorfor lancerer man det ud i en Afskedsskrivelse, som rammer haardt nok i Forvejen, og hvori man dog ikke er forpligtet til yderligere at haane en Mand. Man retter vel ikke nogen ligefrem Bebrejdelse til mig i Afskedigelsesskrivelsen for, at jeg er bleven besvegen af min Sekretær, men man retter alligevel i Svarkrivelsen, hvor man nægter Erstatning, en indirekte Bebrejdelse til mig derfor. Det Ministerium, der gør det,

er det samme Ministerium, som ovre i Kina f. Eks. har ansat en Konsul, som man blot behøvede at gaa udenfor Døren her i København for at faa at vide var en bekendt Svindler, som naturligvis ogsaa svindledede derovre og blev afsat. Det er det samme Ministerium, der rettede til mig under mine Forhold, hvor jeg ikke stod i København men i Buenos Ayres, hvilket i den Henseende gør en uhyre Forskel, Bebrejdelser for, at jeg kan blive besvegen af min Sekretær, den Mand, jeg maa tage, da jeg lige ligger paa Dødslejet. Ovre paa Fyn sidder en Enke nu til Julen, en stakkels fattig Enke, og græder, hun har en eneste Søn, der skulde opdrages for nogle Penge, som en dansk Konsul har svindlet bort, men nu er han ogsaa afskediget. Det er det samme Ministerium, der ansatte ham, som bebrejder mig, at en Sekretær, jeg maa tage derude, naar jeg lige ligger og skal til at dø, og som jeg har saa gode Grunde til at tage, som jeg havde, har besveget mig. Man kan lade være at betale mig Pengene, Herregud! Jeg har bedt om at faa dem betalte, hvis man vilde; og man kunde lade være at betale dem. Derimod behøvede man ikke at kaste mig i Hovedet, at det var dumt at tage denne Sekretær. Jeg kan nævne mange Tilfælde af den Art, hvor man bliver svegen, men jeg behøver ikke at gøre det her; for ethvert Menneskes Tillid kan blive svegen. Det er umuligt at staa i et Forhold til underordnede, hvor man ikke er nødt til — og skal og maa selvfølgelig — lade meget bero paa et Tilidsforhold. Jeg bebrejder ikke Udenrigsministeriet, at det kan blive svigtet af en Konsul. Jeg bebrejder det, at det er blevet svigtet af den Konsul, der blev ansat i Kina, for man kunde i Ministeriet bare ved at gaa ud ad Døren — men de holde ikke meget af at gaa ud ad Døren, de kende bare, hvad der gaar ind ad den, og det er ikke det bedste alt sammen — faa at vide, hvordan han var.

Saa kommer Skrivelsen til de 4,500 Kr., som jeg har modtaget af danske Landboere. Her kan jeg ikke nægte mig Fornøjelsen at bede om Tilladelse til at læse blot et ganske lille Bilag op, som angaar den Sag, for det skal helst virke ved sine egne Ord. Det er Bilag 3.: Erklæring af Dr. med. Køllekær i Buenos Ayres, en meget anset europæisk uddannet Læge. Denne skriver saaledes: „Undertegnede bevidner herved, at Dr. Fraenkel i Marts 1901 paa undertegnedes og den tilkaldte Speciallæges, Dr. Alejandro